

Леся Романчук

Чотири дороги назустріч

Книга четверта

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)-444
Р69

Леся Романчук

Р69 Чотири дороги назустріч. Книгачетверта.—
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2006. —288с.

ISBN 966-408-061-6

Авторка бестселера “Не залишай...”, що підкорив серця багатьох, знову дивує читачів модерною “love story”.

Дружини і чоловіки, українські, німецькі, американські, сини і дочки, бандити і митники, друзі й вороги — долі їх усіх переплітаються і перетинаються на сторінках нового роману “Чотири дороги назустріч”.

Буде весело і страшно, гірко й солодко, буде кохання і постріли, сльози і радощі, не буде тільки нудно!

Для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)-444

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.

ISBN 966-408-061-6

© Романчук Л., 2006
© Навчальна книга—Богдан, макет,
художнє оформлення, 2006

ДОРОГА РОЗДУМІВ

Предгроззя густо затягнуло небо чорно-синім. Рвучкий вітер спершу гуляв десь високо, потім нижче, нижче, ось уже здійнялася курява зле доглянутої асфальтівки, гримнули балконні двері. Віктор побіг зачинити. Оглянув, чи щільно причинені вікна. Гукнув з балкона Кінгові:

— Ти чого стоїш, дурна собако? Ховайся до буди, змокнеш!

Вдалині загуркотіло. Запахло війною. Вітер люто місив хмари, що наповзали звідусіль, мов клубки чорної шерсті, перепліталися у химерному чорно-синьому візерунку і вибухали раз по раз оглушливим гуркотом. Враз небо розчахнулося просто над головою і перекреслило обрій вогненним перстом блискавиці, що поціляв, здавалося, саме у його, Вікторову, хату. Коротко, та гучно гримнуло над самісіньким вухом, немовби чхнув якийсь застуджений велетень.

— Вітю, ходи до нас, мені страшно, — потягла його за руку до спальні перелякана Жанна.

— А я люблю грозу! Яка сила! — милувався блискавицями, що химерно креслили небокрай,

4 _____ *Леся Романчук.* Чотири дороги назустріч потоками води, що шмагали землю навідліг і стікали вулицею униз, перетворивши її на тимчасову гірську річечку.

Жанна боїться! Звичайно, вона, як і більшість людей, воліє милуватися природою лише у делікатних її виявах — лужок, травичка, сонечко, легенький вітерець. Гроза — не для них. Тільки сильні, вольові люди, тільки здатні на те, щоби блиснути і прогрімити, бачать красу в силі. У решти сила викликає страх.

Гроза панувала над містом недовго. Хмари утекли за обрій. Вітер швиденько озирнувся, відлетів і принишк у своєму сховищі до наступного разу. Повітря очистилося, промите дощем.

На балкон вийшла Жанна.

— Нарешті! Я думала, ця гроза ніколи не скінчиться! Здавалося, небо розірветься! Це було так страшно!

Віктор обняв дружину за плечі:

— Дурненька! Хіба тобі бувало зі мною страшно? Теж мені привід для тривоги — якийсь дощ зі звуковими ефектами! Ми бачили й страшніше, правда?

Жанна пригорнулася до чоловіка, обняла його дуже, міцне тіло. Він рідко бував ніжним. Особливо зараз, останнім часом. Між ними завжди щось стояло — то робота, то відрядження, то просто його характер. Він належав до маломовних, стриманих чоловіків, рідко розповідав їй про те, де бував, що бачив, що пережив. А про те, що відчував, не роз-

Важкість сталі, надійної, лагідної, ніжної смертоносної сталі.

Тінь, що метнулася з-під арки.

Щось знайоме в обрисах цієї небезпечної тіні.

Знайоме, до болю знайоме.

Знайомий дотик. Важкість сталі. Ніжної, прохолодної, смертоносної.

Знайомий опір курка. Клацнув запобіжник. Натиснути, зовсім трохи натиснути на курок, він легко ходить, вона знає. Це ж так леко, натиснути на курок. І все вирішиться. Усі страхи залишаться позаду.

Крик.

Він кричить. Чому кричить? Ще зарано! Куля ще не долетіла, а він уже кричить!

Що він кричить?

Крик хлопця, який метнувся їй назустріч, щоб попередити, закрити своїм тілом від тих, що зібралися під аркою, перетнувся у часі і просторі ще із двома звуками. Ні, з трьома.

Звук перший — “Тьотю Валю, це я!”

Звук другий — постріл.

Звук третій... Господи, та чий же це голос? Не вже принцеса Анета може так дико, так відчайдушно волати?

Що ж вона кричить, люди, що?

“Дмитрику?”

Звідки тут Дмитрик? До чого тут Дмитрик?

Звук третій...

286 _____ *Леся Романчук.* Чотири дороги назустріч

Звуки четвертий і п'ятий — упали два тіла.

Небо, чорне, поцятковане сріблом зірок, чомусь опинилося над головою. Зірки росли, росли і злилися раптом в одне велике срібне сонце.

Чому срібне? Сонце не буває срібним!

Чому сонце уночі?

Згасло. Спокій. Тиша і спокій. Нарешті. Нарешті тиша.

Спокійно. Тихо. Не страшно.

От усе й заспокоїлося.

Зміст

Дорога роздумів	3
Дорога театральна	20
Дорога дорогої пані з собачкою	54
Дорога поза театром	73
Дорога весільна, та невесела	106
Дорога троянд і шипів	140
Дорога по краю	170
Дорога за край	204
Дорога нічна і непевна	226
Дорога на небо	257

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

ЧОТИРИ ДОРОГИ НАЗУСТРІЧ **Книга четверта**

Головний редактор *Б.Є. Будний*

Редактор *Г.В. Осадко*

Ілюстрації *Г.В. Осадко*

Обкладинка *Л.А. Бейгер*

Комп'ютерна верстка *Т.М. Золосдової*

Підписано до друку 28.10.2006. Формат 70×100/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 11,61. Умовн. фарбо-відб. 11,61.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com